

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRANÇOIS COPPÉE

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΧΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ...

ΚΥΡΙΑ Λερού, πάνε τώρα καμμά σα-
ρανταριά χρόνια, ζούσε σ' έν' άπόμερο λι-
μάνι της Νορμανδίας, μαζύ με τόν μοναχο-
παίδι της. Ήταν χήρα ένός καπετάνιου που
ελεγε πνιγεί σέ κάποιο ναυάγιο, άφήνοντάς
της μιά μικρή περιουσία γιά νά μπορέσει νά
περάσει μέτρια τή ζωή της. Κατοικούσε σ'
ένά λευκό ιδιόκτητο σπίτικι στην προκυμαία,
άπ' όπου μπορούσε, καθισμένη
κοντά στό παραθύρου και πλέκον-
τας τήν δαντέλλα της, νά παρα-
κολουθή τήν κίνηση του λιμα-
νιού. Ή κλή αυτή κυρία, που,
άν και μόλις, σαράντα χρόνων,
ελεγε κιάους άσπρα μαλλιά και
πού ελεγε μαυροφορεθή γιά όλη
της τή ζωή, ελάτρευε τόν παιδί
της και μιά έπιθυμία ελεγε μονά-
χα: νά μή γίνη κι' αυτό, σάν
προσεύχε- της, στό σπίτι και στην
έκκλησία—γιατί ήταν πολύ έσθερης γυναικά—μονάχα ούτή τή χάρη
ζητούσε άπό τόν θεό.

Πολλές φορές μάλιστα, όταν ο καιρός ήταν καλός, έπαιρνε πεζή
τόν άπότομο δρόμο της άκτής κ' έφτανε σ' ένά έρειπωμένο έκκλη-
σίδακι, γιά τόν όποιο οι γεροντότεροι του χωριού, άφήνοντο ένα πα-
ράδοξο θρόλλο, ο όποιος ελεγε κάνει βαθειά έντύπωση στην έξαιρι-
τική αυτή μητέρα.

Άλλοτε, σέ πολύ μακρινά χρόνια, ζούσε σ' αύτό τόν έκκλησίδα-
κι ένας άγιος έρημίτης, ο όποιος ετόφρετο άπό τις έλεημοσύνες τών
ευσεβών χριστιανών τών περιχώρων. Στό καμπαναριό του παρεκκλη-
σιού βρισκόταν μιά καμπάνα, μιά καμπάνα πολύ περίεργη, μιά
καμπάνα στην όπεία κανένα σχοινί δέν ήταν δεμένο
και πού φυσικά, δέν μπορούσε νά χτυπήσει.

Όπόσο ή καμπάνα αυτή χτυπούσε κάποτε—έδώ ει-
νε τόν θάνατο—χτυπούσε μόνη της, χωρίς κανείς νά τήν
άγγιξει, τρεις χτύπους μονάχα. Αυτό έσημαινε ότι κά-
ποιος θαλασσινός άπό τά μέρη εκείνα, ο όποιος βρι-
σκοταν σέ κίνδυνο, ελεγε τάξει στην Παναγία, πώς, άν
έγλυτωνα, στό γαρμασό του, θά πήγαινε νά τήν εύχα-
ριστήσει μέρως τών ταπεινών αύτό βωμό της.

Κάθε φορά πού άκουγότανε οι τρεις χτύποι της
καμπάνας, ο έρημίτης έγραφε σέ μιά περιγραμμή τήν
ώρα και, άργά ή γρήγορα, κάποιος θαλασσινός πού ε-
λεγε σωθεί άπό ναυάγιο, παρουσιαζόταν στό παρεκκλη-
σιο κ' έβεβαίωσε έτσι τόν έρημίτη γιά τήν αλήθεια
της ποσειδοποιήσεως της κομπάνας.

Τώρα πειά δέν ύπηρχε στό έκκλησίδακι ούτε ο έρη-
μίτης, ούτε ή καμπάνα. Ή στήνη του ελεγε πέσει και τά
τελευταία άπομεινάκια τών τοίχων του καταρρέλισσαν κ'
αύτά σιγά - σιγά. Ό, τι άπόμεινε ήταν, πάνω άπό
τή θέση πού βρισκόταν άλλοτε ο βωμός, ένας πέτρινο
κούφωμα, μέσ' στό όποιο ύπηρχε άκόμα όρθιο έν' ά-
γαλμα της παρθένου. Μέρως σ' αύτό τόν άγαλμα, ή χή-
ρα τού καπετάνιου πήγαινε συχνά και παρακαλούσε τήν Παναγία νά
ψυλάη τόν μοναχοπαίδι της άπό τή θάλασσα.

Δυστυχώς γιά τή φτωχή χήρα, ο γινός της ελεγε κληρονομήσι
άπό τόν πατέρα του τήν άγίαση γιά τή θάλασσα. Άπό μικρό παι-
δάκι άκόμη, ο μικρός Ζάν Λερού, μέλις σγύλασε, πήγαινε νά παιζει
μαζύ με τούς μούσους πού πιασάρεσαν ξυπόλυτοι άπάνω στις πλά-
κες τού λιμανιού. Άκουμεν νά κατάπληξη και με έξιλια τις διηγή-
σεις τών τελευτών του, μέσ' στις έριγλίες της Νίος Ίης ή έδει ψη-
λά, στην Τολανδία στη χώρα τού ήλιου τού μεσονυκτίου. Άργό-
τερα γνώρισε και τους γερόλυκους της θάλασσας, οι όποιοι τόν
άγαπούσαν πολύ, γιατί γινός ύπαρχεις άλλους στό ίδιο κορμί
μαζύ με τόν πατέρα του. Όλοι ούτοι τόν εγώητευαν και τού έρέθι-
ζαν τήν φαντασία με τις διηγήσεις τους.

Πώς λοιπόν αύτό τόν παιδί, τόν όποιο ο πατέρας και όλοι οι
συγγενείς ήταν ναυικά, προερέε νά μή γίνη κι' αύτό ναυτικός,
στη στιγμή μάλιστα πού τόν επαγγέλμα αύτό θά τόν έκανε νά γινώσκη
όλο τόν κόσμο;

Είν' αλήθεια, πώς όταν έγύριζε στό σπίτι του κ' εβρισκε τή μη-
τέρα του βυθισμένη στό πένθος της και τή θλίψη της, έμίμφοτο
τόν έαυτό του γιά τήν άγάπη του προς τή θάλασσα και προσπάθησε
νά τήν πολεμήση και νά τήν νικήση; Μά, και μέσα στό σπίτι του
άκόμα, όλα τού θύμζαν τή θάλασσα και τά μακρινά ταξείδια, γιατί
ή μητέρα του τού ελεγε στολαιοι δολόκληρη με τις άνομησίες τού συ-
ζύγου της.

Ό μικρός Ζάν, πού ήταν πειά δεκατεσσάρων χρόνων, ύπέφρε
όσο πού άπό τόν πάθος του πού προσπάθησε νά τόν κοιτανίξη και
ή μητέρα του, πού τά μάντινε όλο, ήτανε περιεσπώδη όπό νέθε
άλλη φορά θλιμμένη. Μά μέσα δεχταναν άξερνα τήν έπίσηψη τού
μεγαλειότερου άδελφού τού πατέρα του, πού ήταν κι' αύτός καπετά-
νιος και πού ελεγε κάνει πέντ' - έξη φορές τόν γέρο τού κόρμου.

Έμεινε στό σπίτι τους μερικώς ήμέρες κ' έτσι ο άνεμικός του
βρήκε τήν ευκαιρία νά τού έκμυστηρευθή τόν πάθος του γιά τή
θάλασσα. Έκείνος συγκινήθηκε κ' άνάλαβε νά καταφέρει τή νύφη
του ν' άφήση τόν παιδί της νά γίνη θαλασσινός.

Πράγματι ο θεός τού Ζάν μίλησε στη μητέρα του. Της ελεπε
τόσα και τόσα πράγματα γιά τόν μέλλον τού παιδιού της, όστε νά
μυσοκτάφερε. Στο τέλος, κι' ο μικρός Ζάν ορίστηκε στην άγαλιά
της μητέρας του κι' άρχισε με φίληματα, με δάκρυα και θερμά πα-
ρακάλια νά τήν ικετεύη νά τόν άφήση νά τόν άφήση νά τόν καρδί τού
θείου του. Ή μητέρα του βρισκόταν σέ μιά άπό κεινες τις στιγμές
πού θέλει κανείς νά πη τόν όχι και δέν μπορεί νά τόν πη. Έτσι ελεπε
τόν και νά άφήσει τόν μοναχοπαίδι της νά φύγη με τόν καρδί τού
θείου του.

Άπό τόν παρθένό της, έρημη και μόνη πειά μέσ' στό σπίτι, έ-
βλεπε κάθε μέρα τ' άφαιρούμενα κιάματα πού έσοπούσαν με μανία
στοις βράχους της προκυμαίας. Τρεις - τέσσερες φορές τή βδομάδα,
πήγαινε στόν πράκτορα τού λιμανιού, ένά καλό άνθρωπο και πα-
λιό φίλο τού συζύγου της, άπό τόν όποιο ζητούσε πληροφορίες γιά
τόν «Τρίτωνα», μά καμμά είδησις δέν ελεγε φθάσει άκόμη γι' αύ-
τόν.

Επίσης κάθε πειά πήγαινε στην έκκλησία, άναβα λαμπάδες και
προσευχότανε γιά τόν άγαπημένο της παιδί. Όπόσο, άπό τήν ή-
μέρα τού τόσου σκληρού άποχωρισμού με τόν γινό της,
δέν ελεγε έναπαθεί στό έρημοκλήσι τών βρά-
χων, γιατί ήτανε λίγο θυμωμένη με τήν Παναγία του,
ή όποια δέν ελεγε εισοκούσει τις προσεύχες της και δέν
ελεγε άφήσει κοντά της τόν μοναχόγυλο.

Μέ τόν καιρό όμως άρχισε νά νιώθη ύψους γιά τόν
θυμό της αύτό και μιά μέρα—ώ! δέ θά τήν έρχόση πο-
τέ αύτή τήν ήμέρα, ήταν ή 22 Νοεμβρίου—άποφάσισε
νά πάη νά ζητήσει συγγνώμη άπό τήν καλή Πανα-
γία.

Έφτασε στό έρημοκλήσι κατά τόν βραδάκι. Ή θά-
λασσα ήταν ήσυχη κ' ο οφρανός βαρής κ' οι συννεφιαμέ-
νους. Ούτε πνοή άνέμου δέν φυσούσε. Γύρω άπ' τά έ-
ρείπια τών τοίχων, τά λεπτά χόι τα όστε σόλεταν κ' άν.

Γονάτισε μέρως στό πάλιο άγαλμα, προσευχόθηκε με
όλη τήν καρδιά στην Παναγία, τήν προστάτρια τών
θαλασσινών και τήν ικετεύσε έπί ώρα ν' άγυσνη πάνω
άπ' τόν έρημοκλήσι της και νά τής τόν ένασφρη ζω-
τανό και ύψη. Όσαν ή χήρα βγήκε άπ' τόν έρημοκλήσι,
ή ύψια ελεγε άρχισια νά πέφτη.

Έκανε μερικά βήματα, όταν έξαφνα άκουσε κλα-
θαρά, πού ν κοντά της, προερχόμενον άπ' τά έρείπια, έναν ήχο
καμπάνας δυνατό και καθαρό. Σέ λίγο άκουσε και δεύτερο και
τρίτο...

Στόθηκε άπολιθωμένη άπό τήν κατάπληξη γοι τόν τέρμο, νιώ-
θοντας όλο τόν κορμί της νά παγώνη όλο τόν οίχη κι' ύν ό διέτρε-
χαν. Άξερνα θυμήθηκε τόν παλιό θρόλλο πού έλεγε ότι ή θυμα-
τογρή κομπάνα χτυπούσε κάθε φερά πού ένας θαλασσινός κίν-
δυνε και παρακαλούσε τήν Παναγία νά τόν εώση. Ή καρδιά της
χτυπούσε δυνατά. Κατεβάλλοντας μιά μεζόλη τρεταθεία, τίμησε
νά στέψη τόν κιφάλι της και νά οίξη μιά ματιά στό παρεκκλη-
σιο. Τίποτε σ' αύτό δέν ελεγε άλλάξει. Παρμένε ο ίδιος μεροθε-
μής σωρός τών έρειπίων μέσα στη θλίψη τού χριστιανικού δει-
λινού.

Ή φτωχή γυναικά, τρέμοντος σόκρητη, έννοιωσέ ότι δέν μπο-
ρούσε νά μείνη ούτε μιά στιγμή παραπάνω εκεί, μέσ' στη σιά, μέσ'
στη σιωπή και μέσ' στην έρημιά πού τήν περιετοιχίζαν. Και όρχιζε
νά τρέχη σάν τρελλή. Έφτασε στό γαρμαό και κλείετηκε στό σπίτι
της, όπου διό δολόκληρες ήμέρες έζησε γοις νά κοιμηθή, γοις νά
φή, σορισμένη σέ μιά κορσίλα. Τά χιλιά τις, σ' όλο αύτό τόν
διάστημα, ψιθύριζαν μηχανικά δεες προσεύχες ήμερες, πού τις δέ-
κοπτε κάθε τόσο γιά τόν πη με τέρμο άνάμικτο με κάποια μυστηριώ-
δη έλιάδα: «Ήταν ή 22 Νοεμβρίου... ή καμπάνα σήμανε τρεις
φορές...»

Τή μεθεπόμενη τού πρωί, άκούσε χτύπους στην πόρτα της. Έτρε-
ξε κι' άνοιξε και ελεβε τόν πράκτορα τού λιμανιού.

— Κυρία Λερού, της ελεπε ο άγαθός ούτός άνθρας, μήν άνη-
σχητε καθόλου... Δέν ύπάρχει κορμιά κ' όχη έλθον γιά σας... Έλά-
βετε με τόν τηλεγραφο νία άπό τόν «Τρίτωνα»... Τόν καρδί βού-
λαίτε, μά ο γινός σας σάβηκε... Όρίστε και τόν τηλεγραφομα...

Πράγματι ο γινός της κ. Λερού ελεγε σωθεί άπό τόν ναυάγιο.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ

Η Βασίλισσα Άμαλία στη Νεάπολι. Η γρήα μάντισα. Γιατί έλεγαν την Άμαλία «Βασίλισσα τών Πορτοκαλιών». Ο Μαυρουέλ δέν θέλει νά γίνη βασιλιάς. Η Βασίλισσα σπουδάζει ιατρική και φαρμακευτική! Πώς έσωσε η Άμαλία έναν φάρμακικό που έπνιγετο. Τό μυστήριο τών τριών πορτοκαλιών. Ένα γιατρικό βασιλικό κατά τών κακείθων πνευμάτων.

ΙΑ φορά στη Νεάπολι της Ιταλίας, σ' ένα πολυθόρυβο δρόμο κάποιος συνοικίας λαϊκής, μιά γρηά έπλησίασε την πρώην Βασίλισσα Άμαλία της Πορτογαλλίας, που έκανε περίπατο, βλέποντας τόν λαό, και τής ειπε :

— Λένε ότι είσαι η Βασίλισσα τών πορτοκαλιών. Καθώς είσαι έτσι φραίσ, με τά τρανταφυλένια χείλη σου έπρεπε καλύτερα νά σε λένε «Βασίλισσα τής φρούλας» !...

Κι, αφού τής ειπε αυτά πήρε με σεβασμό τό χέρι τής, τό φίλησε κι' άρσιος νά εξετάζη τής γραμμές τής παλάμης, γιά νά τής πη τό «ριζικό» τής. Άλλό καθώς τό κύττογε έβγαλε μιά κραυγή φρίκης και έφυγε χωρίς νά αποκαλήνη τίποτε.

Η Βασίλισσα, που ως τή στιγμή εκείνη ειχε πόρει τό πράμμα στό άστειο, έπεσε σέ βαθειά σκέψη και μελαγχολία. Και άντι νά συνεχίση τόν περίπατό τής, έπίστρεψε στό άνάκτορό τής.

Τήν ήμέρα εκείνη, καθώς έγραφαν κατόπι η έφημερίδες τής Νεαπόλεως, η γρηά διάβασε στην παλάμη τής Βασίλισσας, τό δράμα τής 1 Φεβρουαρίου 1908, δηλαδή τή δολοφονία του βασιλέως τής Πορτογαλλίας και του Διαδόχου του, υπό τών έπαναστατών.

Άλλά πώς έπεκράτησε νά λένε τήν άτυχη εκείνη βασίλισσα, «Βασίλισσα τών Πορτοκαλιών» ;

Πρό έτών η Άμαλία τής Πορτογαλλίας, πήγε νά παραθερίση κοντά στην άδερφή τής, δούκισσα τής Άδιστης, στό μέγαρο Καπονιμόντε, στην Ίταλια.

Ευχαριστιότανε πολύ νά γυρίζη στους δρόμους τής Νεαπόλεως και νά επισκέπτεται τις πιο φτωχές συνοικίες, όπου έκανε μεγάλες και άφθονες έλεημοσύνες. Οί άνθρωποι τού λαού, όταν τήν έβλεπαν, συνήθιζαν νά λένε άναμεταξύ τους :

— Έλά ρεζίνα νι' α Πορτογαλλά !
Τό όποιον στη Ναπολιτάνικη διάλεκτο έσημαινε.
— Είνε η Βασίλισσα τών πορτοκαλιών.

Όταν τό μοιραίο συνετελέσθη στη Λισσαβώνα, όταν δηλαδή έδολοφονήθη ο Βασίλειος και ο Διάδοχος, έκλήθη ν' αναλάβη τήν βασιλεία ο δευτερότοκος Μανουήλ, ο όποιος κάθε άλλο φανταζόταν και κάθε άλλο έσοκετιότανε, παρά νά βασιλεύση άντι τού αδελφού του δουκός τής Βραγανδίας, που από μικρός εδιδάσκετο, με μεγάλη αστηρότητα, τή δυσκολή τέχνη τού βασιλείου. Ο Μαυρουέλ όμως, ούτε ν' άκούσει ήθελε πη βασιλείας και άρνήθηκε νά καθίση στό θρόνο. Χρειάστηκε τότε όλη η έπιβουλή τής μητέρας του «Βασίλισσας τών πορτοκαλιών» γιά νά δεχθί.

— Έ, καλά... Και έπειτα ; με ρώτησε κάποιος σκεπτικιστής στόν όποιο διηγήθηκα αυτή τήν ιστορία. Δέν βλέπω τίποτε τό ύπερφουκό. Είνε άπλούστατα μιά πολύ ένδιαφερόμενη περίπτωσις τηλεπαθείας και ύποβολής εκ μεγάλης άποστάσεως. Αυτό είν' όλο... Ο νεαρός ναυαγός τήν ώρα που τόν παρέσυραν τά κύματα θά συλλογιζόταν χωρίς άλλο τή μητέρα του και τό θρούλλο τής πατρίδας του και η καλή κυρία δέν άκουσε τήν καμπάνα, παρά μόνο με τή φαντασία τής... Βλέπετε πολύ καλά ότι δέν είσαι ένήμερος τών ψυχικών έπιστημών... Δέν βλέπω μέσ' στην ιστορία σου, ούτε τό παραμικρό θαύμα...

— Έατω... Μα δέν είνε αυτή και η αντίληψη τού πλοιάρχου Ζάν Λερού, ο όποιος έχει άποσπείθι τώρα στην πατρίδα του, ύστερ' από τράντα χρόνων ταξείδια, έξ αιτίας τών ρευματισμών του. Ατός που δέν ξέρει τί θά τή τηλεπαθεία, όταν οί πόνοι του τόν αφήνουν, πηγαίνει πρώτα στό κοιμητήρι κι' επισκέπτεται τών τάσο τής μητέρας του που πέθανε από δλίγων χρόνων σάν μιά άγια. Έπειτα παίρνει με κόπο τό δρόμο τής άκτής και σέρνει τά πόδια του ως τό έρημικό έξοικάλι, από τό όποιο ελάχιστα ερείπια σόζονται σήμερα. Έκει γονατίζει και προσευχεται επί ώρα στην Παναγία που τόν έσωσε όταν ήταν παιδάκι, έξοικάλιζοντας - μιά - μιά τις χάντρες τού κομπολογιού του...

Μά δέν έμεινε και πολύ στό θρόνο του ο Μανουέλ. Σε λίγο καιρό έξεφράγη νέα επανάστασις, και οί επαναστάται τόν έβιοσαν κι' από τό θρόνο και από τήν Πορτογαλλία.

Κατόπι έλυν αυτών, η Βασίλισσα Άμαλία έσοπούδασε ιατρική και φαρμακευτική κι' άνοιξε μιά κλινική, που ειχε τ' ένομά τής. Στην κλινική αυτή διακόσια κορίτσια τής Λισσαβώνας πήγαιναν δωρεάν. Κάθε πρωί δέ, από τά πέρατα τής Λισσαβώνας, πήγαιναν νά πάρουν δωρεάν τά φάρμακα και τά τοπικά τους, από τό Φαρμακείο τής Κυρίας Άμαλίας τής Πορτοκαλούς, όλοι όσοι ειχαν ανάγκην αυτών...

Αυτά όλα έκαναν τούς Πορτογάλλους νά λατρεύουνε τήν Άμαλία. Τήν ειχαν επανομάσει «Άγγελόν», «Καλωσώνην», Βασίλισσαν τής Ευσπλαχίας, «Μητέρα τών Έλεύου», Όλα αυτά όμως δέν τούς έμπόδιζαν νά τή διώξουν μιά μέρα κι' αυτή άπ' τή Λισσαβώνα και νά τήν αναγκάσουν νά καταφύγη γι' άρκετό καιρό, σ' ένα ξενοδοχείο μετρίως τάξεως στην Έλβετία.

Η Άμαλία δέν ήταν μονάχα ευσπλαχική αλλά και γενναία.

Μιά τρακιμιώδη ήμέρα τού Μαρτίου, καθώς περνούσε με τό άμάξι τής από τήν παραλία «Κασκαίς» παρατήρησε στη θάλασσα ένα γέγοντα φαρά, ο όποιος αφού πάλεψε άρκετή ώρα με τά κύματα, ειχεν άπελπιστή, ειχεν γακαταλείψει έντελώς τόν εαυτό του και κινδύνευε νά πνιγη.

Η Βασίλισσα χωρίς νά χύση καιρό, πήδησε από τό άμάξι τής. έπεσε στην θάλασσα, και κατορθώσασε νά σώση μόνη τής τόν κινδυνεύοντα φαρά.

Ό τότε Αδικοκράτορ τής Γερμανίας και σήμερα «Κύριος Γουλιέλμος» και ο Βασιλιάς τής Σουηδίας, τής έστειλαν τότε τιμητικά παρόσημα, από εκείνα που δίδονται στην Εύρωπη, όταν κανείς σώσει τού άλλου τήν ζωή, με κίνδυνο τής δικής του.

Τά παρόσημα αυτά ήσαν τά πιο πολύτιμα κεμήλια τής Άμαλίας και τά μοναδικά στό είδος των, που στόλιζαν τό στήθος προσώπου ήγερνοικού.

Ποιός ξέρει δέ αν ο φαράς ένκρινος, τόν όποιον η Βασίλισσα έσωσε άπ' τή μανία τής τρικυμίας, με τόσο απατάζοντα, δέν είνε αυτός ο ίδιος, που μιά σκοτεινή νύχτα, άφηφάντας τή μανία τής επαναστάσεως, έφερε τή βάρκα του και έσωσε άπάνω στη θάλαμφο του, τόν έκπνοτο υιό Έκεινης, η όποία τού ειχε σώσει τή ζωή !...

Όταν η Άμαλία ήταν έξόρωστη, τής συνέβη τό έξης περιεργό και συγκαπητικό περιστάτικό :

Κάθε πρωί, επί μήνας άρκετούς, τήν επισκέπτετο ένα φτωχό κορίτσι, πηγαίνοντάς τής μέσα σ' ένα καθαρό μαντήλι, ός δώρον, τρία φραία και μεγάλα πορτοκαλία. Τό κορίτσι πολλές φορές ξρωτήθηκε, αλλά ποτέ δέν θέλησε νά πη, ποιος είνε ο μυστηριώδης δωρητής.

Σάν γιατρός που ήταν η Βασίλισσα Άμαλία, βρήκε και ένα φάρμακο δικό τής : Τη ζεστή πορτοκαλάδα γιά τούς κακοήθεις πνευμούς. Δέ ξέρωμε όμως ποία ήταν η άποτελεσματικότης τού φαρμάκου αυτού.

Γιά τήν άτυχη αυτή Βασίλισσα διηγούνται και τό έξης : Σάν ήτανε μικρή κι' έπαιζε ένα βράδυ με άλλα κορίτσια τής τάξεως τής σ' ένα δάσος, μιά γούστια τήν έπλησίασε, κούταξε τό άστρο τής και τής ειπε :

— Θά φορέσης κορώνα μιά ήμέρα ! Θά ζήσης μέσα σε φοροκοίνες φωτιάς και μαρμαριούθ. Τό σπίτι σου θά είνε σάν παλάτι Νεράιδας, με νά προσέχης τόν κουτόν τόν μήνα.

Ό κοτούός μήνας φαίνεται, πως ήταν ο Φλεβάρης, κατά τόν όποιο σκότσων οί επαναστάται τόν άντρα τής και τό πρωτότοκο παιδί τής !